

10.2.13 Dorpsperspectief

Woubrugge

10.2.13.2 Bebouwing

Woubrugge, de meest zuidelijke kern in de gemeente Kaag en Braassem, gaat op dit moment flink op de schop. Er zijn werkzaamheden aan de Bateweg, Emmalaan en Cornelis Kempenaarlaan. Verder verduurzaamt Woondiensten Aarwouden een aanzienlijk deel van de huurwoningen, verzwaart en verbetert Liander het energienet en vervangt en vernieuwt WIJdeZorg de zorglocatie Woudsoord aan het Weteringpad.

Daarnaast gaan twee basisscholen samen in één IKC (Integraal Kindcentrum), de Wereldweide. Op de vrijvallende scholentlocatie aan de Emmalaan komen in de nabije toekomst woningen. De inwoners vinden dat daar extra aandacht moet zijn voor woningen voor lokale jongeren en senioren.

Deze ontwikkelingen (samen met de mogelijke nieuwbouw genaamd 'Karperhof') geven het dorp een impuls en maken het dorp meer toekomstbestendig voor de komende jaren. Daarbij wensen inwoners dat het dorps, landelijke karakter bij voorkeur in stand blijft. Concreet betekent dit: het zoveel mogelijk open houden van de Vierambachtspolder en Oudendijksepolder.

Dit houdt in dat een eventuele verdere uitbereiding alleen kan in zuidwestelijke richting. Hoogbouw vinden de inwoners prima als dit beperkt blijft in hoogte en aantal. De meningen lopen sterk uiteen over het delen van woonoppervlak of voorzieningen met elkaar (sommigen zijn bereid de tuin, garage of een washok en zelfs woonruimte collectief te maken, terwijl anderen graag alle voorzieningen privé houden).

10.2.13.1 Herrezen aan de Woudwetering

Nabij de kruising N207 en de Kruisweg staan de twee laatste zichtbare herinneringen aan het dorp Jacobsvoude. Het gaat om een "hardstenen bankje" en "eenvoudig monumentje" - stille getuigen van wat begon als een Middeleeuwse nederzetting die ten onder ging aan de kracht van natuur en mens.

Jacobsvoude lag ooit in een bosrijke omgeving, maar storm en overstromingen teisterden het gebied. Veenplassen verschenen, turfwinning volgde en Jacobsvoude zonk langzaam weg in het veenmoeras. Naar verloop van tijd werd het dorp onbewoonbaar en trokken de mensen twee kilometer richting het westen naar de dijken van de Woudwetering.

Aan beide kanten van deze belangrijke waterweg ontstond Woubrugge. Dat kon bestaan door onder meer turfwinning, handel en water. Voor turfwinning kwam uiteindelijk tuin- en landbouw in de plaats, maar de innige band met de Wetering hield stand. Het water - inclusief de karakteristieke brug - zorgt namelijk nog altijd voor werk (recreatie en toerisme), levensgeluk en vormt de identiteit van het voormalige "saaiste dorp van Nederland."

10.2.13.3 Ruimtelijke uitdagingen

Woubrugge grenst ten zuiden aan Alphen aan den Rijn en ten noorden vormen de Kromme Does en het Braassemmeer een natuurlijke begrenzing. Ondanks deze harde grenzen is er in westelijke en oostelijke richting ruimte. De volgende uitgangspunten en uitdagingen voor die beschikbare ruimte komen naar voren, onder andere uit gesprekken met inwoners:

- ◆ Over het algemeen lijken de Woubruggenaren “tevrede volk.” Ze willen het dorp zoals het nu is vooral in stand houden en bestempelen de toekomst als “zonnig” (een term die opmerkelijk genoeg ook meerdere keren is genoemd in Rijnsaterwoude).
- ◆ Het tuinbouwgebied Woubrugge (door de gemeente aangemerkt als duurzaam) en de bedrijven daar zijn - hoewel ze niet langer de werkverstrekker zijn van vroeger - nog altijd nauw betrokken bij de lokale gemeenschap.
- ◆ Een groot deel van het dorp beschouwt een tweede ontsluitingsweg als strikt noodzakelijk en er zou meer aandacht moeten komen voor verkeersveiligheid in zijn algemeenheid - een thema waar lokaal zorgen over bestaan.
- ◆ Mensen maken zich daarnaast grote zorgen over de terugloop van het winkelaanbod en er zijn een aantal gevoelige dossiers, zoals: de komst van een AZC (asielzoekerscentrum), windturbines en mogelijke woningbouw in de Gnephoek.
- ◆ Inwoners willen het groen en de ruimte om te spelen zoveel mogelijk behouden of als dat kan vergroten.

10.2.13.4 Karakter

Het sociale gezicht van Woubrugge is te vergelijken met dat van Rijnsaterwoude. Het laat zich min of meer vangen in de woorden: “men kijkt naar elkaar om.” De wens naar onafhankelijkheid - zoals bij andere voormalige Alkemade-dorpen - lijkt minder prominent.

Toch zijn er in Woubrugge zeker genoeg gezamenlijke maatschappelijke inspanningen. Zoals de overname van de sportvelden door VV Woubrugge, de sporthal die het dorp al jaren beheert, Woutje Brugge, Koningsdag, de

opvang van Oekraïense vluchtelingen en de watersportrecreatiedag. Dit zijn voorbeelden van het “gevarieerde verenigingsleven” en de vele “leuke initiatieven” in het dorp.

Een kenmerk bij deze Woubrugse zelforganisatie is dat als een voorziening dreigt te verdwijnen, een lokale groep mensen opstaat die de voorziening nieuw leven in blaast.

Als relatief grote kern heeft Woubrugge een aantal ‘bovendorpse voorzieningen’ zoals huisarts, tandarts en sinds kort is er ook de bibliotheek. Verder werd door lokale inzet de kroeg behouden voor het dorp. Daardoor lijkt het erop dat veel ingrediënten voor een vitaal en leefbaar dorp aanwezig zijn en dat waarden de mensen.

10.2.13.5 Sociaal-maatschappelijke uitdagingen

Uit de cijfers blijkt dat Woubrugge net als de andere kernen te maken heeft met vereenzaming en vergrijzing. Daarnaast vinden relatief veel mensen dat hun gezondheid goed is, bewegen mensen bovengemiddeld vaak, is er weinig overgewicht en ligt het percentage overmatige drinkers rond het gemiddelde voor de gemeente.

Wat verder opvalt is dat mensen zich vooral zorgen maken om de openbare ruimte. Dat heeft mogelijk te maken met de grootscheepse verbouwing in het dorp die op dit moment plaatsvindt. Uit ervaring weten we dat, zodra de fysieke ruimte op orde is, mensen ruimte en tijd krijgen om na te denken over het sociaal domein en wat het dorp nu het dorp maakt.

10.2.13.6 Het Daisypark, een voorbeeld van samenwerking en inclusiviteit

“Woubrugge is het saaiste dorp van Nederland,” had de jongerenwerker opgevangen. “Nou, als we daar verandering in willen brengen, moeten we zelf aan de slag.” Na woorden van die strekking ontstond het idee om een verwaarloosde hoek in Woubrugge om te vormen tot een mooie beweeg- en ontmoetingsplek “voor en door het dorp,” het Daisypark.

Een groep jongeren, de basisschool en het jongerenwerk gingen doortastend te werk. Met de gemeente, maar ook met andere lokale partijen in Woubrugge. Het prille idee groeide uit tot een initiatief waar veel partners samenwerkten.

Zo kwam er een crowdfundingactie door de jongeren zelf, sponsorden lokale ondernemers, werkte de school mee met een ontwerpwedstrijd (die gewonnen werd door Daisy), verzorgde een deskundige inwoner gratis het tekenwerk en werd de locatie samen en eigenhandig verbouwd.

Het is opnieuw een voorbeeld waarin de gemeente haar samenwerkende rol pakte. De gemeente blijft tenslotte eigenaar van de openbare ruimte en - in dit geval - ook verantwoordelijk voor het onderhoud. Maar er werd wel samen gedacht, besloten, gedaan en geleerd. En nu is er het Daisypark, een toegankelijke plek waar alle jongeren hun beweeghart kunnen ophalen.

Woningbouwontwikkeling	Tuinbouwsector
Waterrecreatie	Open polder
Uitbreiden wandelpaden en -verbindingen	Ontwikkeling Integraal Kindcentrum
Aanmeren en verblijven	
Passantenplaatsen	